

ВРАТА, КОЯТО ВЕЧЕ Е ОТВОРЕНА

Во време на официалното си посещение в нашата страна генералният секретар на НАТО Макфред Вьорнер направил грабита на Соломон Паси нео бииковено популярен, като в пълно противоречие с дипломатическия протокол си позволил да се придвижва по улиците на София със сиромашката из тоногоарманска кола. Този факт обаче е не само курьозен, но и показателен за разрушаването на остарелите стереоти пи. Защото и атлантическата идея съвсем неотдавна изглеждаше странна и чужда дори стряскаше хората с железобетонни убеждения. А всъщност тя се оказва още един прозорец, през който може да погледнем и от другата страна на къщата си, още една врата, която вече е отворена.

За атлантическата идея и нейното бъдеще представител на редакционния разговор с президента на Атлантическия клуб в България СОЛОМОН ПАСИ.

— Господин Паси, случайно хрумване ли беше идеята за създаването на Атлантическия клуб?

— Едва ли може да е случил се идея, хрумвала на няколко души от една държава едновременно. Нещо повече, тази идея бе подета и дискусирана и от други хора в други държави. Джеймс Бейвър и Ханс-Дитрих Гешнер един месец след учредяването на Атлантическия клуб в България призоваха всички източноевропейски страни да сторят съ-

щото. Изтокът има нужда от допирни точки със Запада. Атлантическият клуб създава точно така допир и значи появата му бе съвсем логична.

— В контекста на атлантическата солидарност как виждате отношенията ни със СССР?

— Блестящо. Атлантическата общност се наглежда не срещу СССР, а заедно със СССР. Съветският съюз и по-точно

Русия и други от републиките имат запазено място на крайгълън камък в атлантическата Европа. Забележете, че лозунгът е такъв: Европа от Ванкувър до Владивосток. И това не е само мое лично мнение, а мнение на НАТО. Конкретно — благодарение на създадените връзки със СССР България би имала специалния интерес на овантуален посредник от включването на съветските републики в тази общност.

— Какво е политическото представителство в Атлантическия клуб?

— Най-широко. Защото нашата цел е не политическите сили да влияят върху Атлантическия клуб, а той върху тях. Службата — това ще им бъде дейността благотворно.

— Ще даде ли нещо конкретно Атлантическият клуб на българския офицер?

— Да. Първите резултати вече са налице. Нашата настойчивост пред различни институции в НАТО и САЩ се увенча с успех: първата група български офицери вече посети САЩ, а други групи наши офицери ще бъдат приети във военните академии на НАТО в Оберамергау (Германия) и в Рим. Имаме уверенията на американската администрация, че двустранните контакти ще бъдат чувствително разширени през следващата година. Резултатите от дейността ни идват не така бързо, както ни се иска. И една от трудностите е, че решенията в НАТО се вземат за Източна Европа като цяло, а не отделно — страна по страна. Накрая искаме да добием и множеството стипендии, които се отпускат от НАТО, и радостно е, че към България е проявена спешна щедрост.

— Какви са отношенията между Атлантическия клуб и Министерството на отбраната?

◆ НА III СТР. ◆

ВРАТА, КОЯТО ВЕЧЕ Е ОТВОРЕНА

◆ ОТ I СТР ◆

— Най-приятелски. Ние си вършим нашата работа — да осигуряваме контакти и възможности, а конкретната реализация на тези възможности (например подборът на офицерите, които да заминат на обучение) много често е в периметъра на изпълнителната власт и министерството си поема своя дял от работата. Разбира се, нашите възможности за контакти са разнообразни и сме готови да ги поставяме в услуга на правителството и президента, за да се използват със стопроцентов

коэффициент на полезно действие.

— Има ли Атлантическият клуб някаква принос към националната сигурност на България?

— Несъмнено. Но изключителният международен авторитет, който има Атлантическият клуб, и доверието, с което той се ползва, са просто авторитет за България и доверие към нея.

Разговора води подполковник ИВАН СОГИРОВ

София, вторник, 24 септември 1991, година XLVII, брой 12785, Цена 78 стотинки

• Издание на Министерството на отбраната

БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА